

כל אשר לאיש יתן בעד נפשו!

...

הוא עמד שם בחרדת קודש ובסילודין, פחד מוות אפף את רבי חייק'ל, חרדה עמוקה מהולה בהתרגשות שמיימית ליהטה את ליבו, הפעם הוא יזכה, הפעם יתנו לו את הזכות לעמוד מן הצד ולחזות בדברים עילאיים וטמירים, "הפעם אתה תראה נפטר!" אמר לו רבינו הקדוש..

הציץ וראה את אשר נעשה מאחורי פרגוד הבריאה, נשמתו של אופה מתחנת ומבקשת תיקון מזה אשר בידו מופקדות תיקוני נשמות הבריאה, וטיעונים מופלאים איתה, "היטבתי עם אנשיך, מכרתי להם לחמים מפויחים בזול" טענה הנשמה בתוקף, זו סיבה שתתקן את נשמתו... נשמתו של זעמל האופה מבקשת מנוח לנפשה ותיקון לנשמתה וכל זאת מכח זכות שהטיבה עם אנשי הצדיק. ענה ואמר רביה"ק לנשמתו של "זעמל האופה": "יען שהיטבת עם אנשי המקורבים אליי אני אעסוק בתיקונך"....

גלינות, ומילים, אסיפות, וחרושים, מהווים לפעמים מתוכן בטוח לבלבל, או להיפך לשכרון חושים, עת ויש אשר יתפורו העבים וישקע האבק, עת ויש אשר יוחלפו המודעות וישתנו הגלינות, הם יהיו בצבעים אחרים ובנושאים שונים, הרכבת תמשיך לדהור על גלגלי החיים ובעוצמה מירבית, עת אשר ישתכחו העניינים ויסתם הגולל, הנושא היחיד אשר יהיה אז בר עניין וברת רלוונטיות תהיה "ת-י-ק-ו-ן", לנשמה יש כמיהה אחת ושאיפה יחידה, להתעלות מהוזהמה שדבקה בה ולהיכלל במקום עליון, הבה ואגידה, אם על "זעמל האופה" חשוב ככל שיהיה, רקיקים מפוחמים ומפויחים הם הם שעמדו לו בעולם העליון, על אחת כמה וכמה, אלו הנוטלים חבל ומטים כתף, מתאמצים ומתייגעים ונותנים מפת לחם לבנות בניינים דקדושה בוודאי יזכו לתיקון, לסעד ולעזר בעלמא הדין וליום שכולו ארוך.

"מסירות נפש" היא צמד מילים שקל מאד להגותם, אך לא תמיד היא בנקל, הקשיים והמהמורות ומניעות המח, לפעמים מהווים מסך מעומעם בין הידיעות לפעולות, ובין המעשים לרגשות, בכתבים מובאים עובדות וסיפורים על מסירות נפשו של מוהרנ"ת ושל אנשי שלומינו דאז, בכדי לבנות את הקלויז, הטרחות והיגיעות המופלאות והגוראות, אנשים דלים שנתנו את הונם ואת כל אשר להם, נתנו גוום למכים ולחיהם למורטים, לא הסתירו פניהם מכלימות ורוק, מוהרנ"ת הבטא פעם שאין הוא יודע באיזה כח בנה את הקלויז אם מממונם של העשירים או מרצונותיהם של העניים וכי מן היושר לומר שהאחרונים הכבידו, לא שליבם תמיד היה עימם, אך הם ידעו למסור את הנפש ולדלג מעל המהמורות, ההשראה הנצחית של רביה"ק היתה בעינים ההכרחיות, ומי לא יפעל למען הכרחיותו.

בדורם הם זו היתה בניית הקלויז ועסק ההדפסה, ובימינו היא מוסדות וביצורים, העיקרון הוא אותו עיקרון, מה מוכנים אנו לעשות למען השארת הנצחית של רביה"ק ועד כמה היא בעינינו ההכרחיות..

"אשרקה להם ואקבצם", מצפצף הרועה הנאמן, כולם נקבצו ובאו לך, מי יעמוד מול שריקות הרועה ומול רגשות אהבה של חסיד לרבו.

"אז דער רבי רופט קומט מען"...

הכריכים הטריים רודו מהתנור הלוהט והועמדו על דוכן המכירות בסדר מופתי, הניחוחות הורגשו עד למרחקים ואף מדוכני החייטים ידעו בבירור שבאלו הרגעים מרדד "זעמל" את חלותיו הטריות מהתנור, מה סוד יש לזעמל שריח חלותיו נודפות עד לקצה העיירה, תהו החייטים אחד למשנהו, מה סוד יש בידיו שפרי תוצרתו גורמת ריח ניחוח שכזו האופפת את כל השוק.

ערב שבת קודש סגרירי הייתה זו אז, סופת השלגים שקעה אט אט, נותנת לשמש רשות נדירה לבצבץ קצת מבין העבים, הרוגע והשקט של שעות הבוקר מנוצלות היטב ע"י האמידים ובעלי הבתים, הם לכבוד שבת יבחרו לעצמם את הסחורה המשובחת והמובחרת, אצלם על שולחן השבת תעלה רק סחורה איכותית ביותר, הם לא יקחו לעצמם את הסיכון לאבד את העיקרון, הם יעשו את קניותיהם כשעדיין אוירת רוגע אופפת את השוק, השקט שלפני הסערה, סערת שוק של ערב שבת.

"פישל" הוא גם השכים קום, הוא גם צעד לעבר השוק מיד בזריחתו של שמש, אך בניגוד לחבריו האמידים שצעדו בבטחה ובזמזומים חרישיים, הוא צעד בדאגה, ובחוסר וודאות, פרוטותיו המעטות לא טמנו בחובן יכולת קנייה איכותית, ואף לא ברף הממוצעת, דלותו ועניותו היו עברו כעין כח המכריח "אתה תהיה חייב להתפשר על הזן הנמוך יותר" טען ארנקו בלעג מוסתר, וללא שיהיה לו יכולת טיעון נגדית, הוא צעד לעבר דוכנו של "זעמל" מיודעו האופה, אך ידע גם שחלותיו הטריות לא יזכו ויעלו על שולחנו, בשבילו יוצע סחורה מדוכן צדדי, אלו שהתנור לא השחימה אותם היטב, או לחילופין השחימה יותר מדאי, עד שיזדמו יותר לחררה מפויחת מאשר חלה טרייה.

הפעם "זעמל" התנכר אליו ולא שהה לתחנוניו של פישל, "מהיום אני לא מוכר מהסחורה ההיא", הצהיר בהחלטיות ובדרמטיות.. מה יום מיומיים?? – תהה פישל, האם ומהיום התנור לא תאכזב ותוציא מקרבה כריכים שדופים? הרי כשם שאי אפשר לבר בלי תבן לא שייך תוצרת תנור בלא כריכים חריגים שדופות קדים!! אתמהה..

לא ולא! – ענה זעמל לעומתו – בוודאי יש ויש חלות אשר מראם וערכם ראויות לעלות על שולחן דלפוני כמו זה שלך, אך מטעמים הכמוסים עימי איני יכול למוכרם, ואם רצונך כלך לך אצל יפות.

טיעונו והפצרותו של פישל מיודעו לא הועילו לו מאומה, ובמפח נפש שב לביתו כלעומת שבא. השבת ניאלץ באכילת לחמניות אשר נשאר מים חול, גם הם ממקור לא אכזב, ההכנסת אורחים והפת שחרית אשר בשטיבל שבעיירה מדי בוקר.

"זעמל" שמר אותם באדיקות, הוא שמר את הכריכים המפויחים מכל משמר, אמנם הניחם בקרן זווית אך שמר אותם כעל בבת עינו, לא שערכם הכספי הוא שהיווה שיקול לפעולתו, אלא סיבות ערכיות וטמירות, כן, החסידים יבואו לכאן במוצאי שבת ויהיה לי במה לכבדם, יהיה להם על מה לבצוע את סעודת "מלוה מלכה", "הברסלבאים אוהבים חלות מפויחות" הרהר לעצמו ספק בלעג ספק ברגשי רחמנות..

**יען
שהיטבת
עם אנשי
המקורבים
אליי אני
אעסוק
בתיקונך"....**

קת קורא

אחד מראשי החבורות

מתיל

של רצוא בלבד של ימי עליה בלבד של סיפורים משולהבין אפופי מסתורין, ברסלב על הקרקע, ברסלב של הלכה, ברסלב של השקפה, ברסלב של כשרות, ברסלב של שקידה ושמירת הזמן להרבות בסדרי לימוד, ברסלב של בין אדם לחבירו, ברסלב של כבוד בי"ד ורבנים של ת"ח ויראי ה', ברסלב של דרך ארץ, ברסלב של כבוד ביהכנ"ס, ברסלב של כבוד הציבור של משמעת של כבוד א' בחבירו של כבוד גבאים וממונים ועוסקים עם הציבור, של הכרת הטוב של עידוד לעושי טוב.

רביה"ק זי"ע אמר: מלכים ושרים יכולים לשלוח אלי את בניהם ללמוד דרך ארץ, התוכחה האחרונה שרבינו הק' אמר בליל ר"ה על אחד שהכין לעצמו חלה עם דבש וגער בו רבינו הק' "אזוי ווי די קינדער חלה מיט האניג" ראבר"ן אמר שהדרך ארץ של רבינו הוא יסוד כל ההתקרבות – כ"ז וכיו"ב זה נקרא ברסלב בדם.

וע"ז חרף נפשו ר' יעקב מאיר יצ"ו בימים של הקמת הקהילה – קרן אור – כאשר זוכרים עדיין היטב כל אלו שהיו עמו בימים ההם שעמד כארי וכדוב שכול והעמיד עצמו כחומה בצורה עבור זה, ולא הסתיר פניו מכלימות ורוק, וכמה היה מרנין לראות פניו הצהלות כאשר זכה לראות פרי פעלו, לגיונות לגיונות של בני הנעורים ואברכים וגדיים נעשו תישיים בני הקהילה, וכאשר היה קורא לנו בכינוסי הרבים בחביבות "בני החבורה"

ויחידים בלבד, ברסלב צריך להיכנס בתוך הדם עד שיהפך את מהות הדם לברסלב, ברסלב צריך להיות חיי, ברסלב צריך להיות ביתי ושלום ביתי וחינוך ילדי, ברסלב צריך

ר' יעקב מאיר ישמרהו צור ויחיהו אמר לא' כשהכריחו להיכנס לעניני הציבור בברסלב וכך אמר לו: אני הדם שלי ברסלב, כואב לי ברסלב, אני מרגיש ברסלב, לאחר שנים כשנשאל על דבריו אלו נענה ואמר: ודאי שהדם שלי הוא ברסלב הי' זה בתחילת אברכותי הייתי מסודר וגם מבוקש לכל מיני משרות מכובדות בעיר עזבתי את הכל, כי כאב לי ברסלב.

בברסלב של אז היו אנשים דגולי מעלה איש כערכו אבל כל אחד חי לעצמו בענין רוחניותו, אבל לדאוג על הכלל, על הנוער, לבנות את ברסלב, לא היה בנמצא היו אומרים עלי בגיחוך כשאומרים 'ברסלבר יונגערמאן' מתכוונים אליך כי אתה היחיד. הלכתי אספתי שבע עשרה חברים מגיל הבחרות ועד בני חמישים ומעלה, ועשינו איזה לוח לימוד ספרי רבינו ואמירת ליקוטי תפילות, התחלתי לארגן סעודת מלוה מלכה, דהיינו מהגשמיות עד הרוחניות, למצוא מקום, וגם הסעודה, וגם לדבר בפניהם, אבי ז"ל אמר לי: המתנגדים מתרעמים עליך כי היו אומרים עד עתה כי זה הדור האחרון של ברסלב כי כל ברסלב היום זקנים ופליטים, ובני הנעורים לא היו מחזיקים אצלינו, ואתה התחלת לארגן את בני הנעורים ולהחזיקם ולהחיותם. ר' לוי יצחק זצ"ל אמר לי: באומן לא היה לנו אחד כמוך לטפל ולהתעסק בבני הנעורים.

הרה"צ הרי"מ בביקור בשיבה בתחילת דרכה

הרה"צ הרי"מ בביקור בכלל בראשית דרכה להיכנס לתוך חיי היום יום, התפילה הפשוטה היום יומית המאה ברכות כל זה צריך להיות ברסלב-עם החיות האמיתית של רבינו, ברסלב של שמירת הברית פשוטו כמשמעו עם כל ההרחקות והגדרים צניעות ומסורת, ברסלב לא

וזה פירוש "ברסלב הוא בדם שלי", ברסלב לא צריך להישאר מופשט ומוגבה לבני עליה

ברסלבער נאמנים חסידים לרבנו הקדוש הנאמן

להציל את שארית הפליטה לכל הלילה תהרס

יופי פאר מוסדותינו הק' מוטל עתה בעורל
הימשיכו פרחינו לגדול או שמא שם שמים יתהולל

נאמנים אנחנו לרבינו בכל מאוד ובכל לב
"הנני" קוראים אנחנו בקול בשמחה ובטוב לב

אמר פעם רבינו משל נפלא על מלך ששלח את בנו
הרחק להשביל בלימוד חכמות ולשונות ולהוות בקן בהם
היטב הרק

שנים ארוכות למד ושינן עד שבמנהו נשמר
עדי הרגיש כי סיפקן ליבו ואל אביו המלך חזר

רב היתה שמחת האב על בנו בחזרתו עם קנין
והראתו על אבן גדול מאוד להעלותו על גג הבנין

ישב הבן לידו ורצה למלאות את רצון אביו מלכא
אך להרים דבר כזה אל-על דבר קשה הוא מופרך
ומופלא

נענה אביו להרגיעו כי לא לזאת היתה מונתו
אלא שיפיצין הכלע לשברי שברים ואז יוכל לנשאתו

והדברים מוכנים לכל אשר לו שכל הישר
אין אנו צריכים להביא מיליונים בכדי למלאות את
החסר

יום ויודש חודש סמוים קטנים נקצבים
עד שבמלאות תקופה ארוכה ביסודות אותנים הם
נצבים

ראשון בשנה יהיה לנו פרקליט בהמליך עלינו מלך
תהל שנה טובה וברכותיה וימשך ויסע וילך

גדולים מעשי ה' אשר עשה עמנו בצר ובמצוק
נפלאות תמים דעים אמרתי אהבתי והיא רחוק

עת עקבתא דמשיחא בשגלינו גולה אחר גולה
ומשנאי ה' נשאו ראש להשמיד מזהל ועד בלח

טובים ורבים נפלים הללים עליהם ליבנו הוי
אמר אויב ארדוף אשיג לבו ונכחדים מגלי

החמוי לא בלו והסדיו לא תמנו הטוב ומטיב לכל
'תיבת נח' הקים לנו למגן ומחסה ממי חודונים
המבלבלים הכל

יפה ויושתינו שקיבלנו מדור דור מסורת
מרכיח"ק ותלמידיו הק' להקים חרות ישרים
לתפארת

יתרה הביבתנו אצל המקום כרע וכפא
להוסיף משמרת למשמרת בהקימו קרן-אור צדיקים
ישמח

פה אין לנו להודות כי עלינו ועל צאצאינו הם
שאו מרום עיניכם, כל עין תדמע וכל לב נמוס

אילו לא אתינא לעלמא אלא למהווי דא-די
שפע קודש ברוח ובגשם - ניכלים שפתותינו מלומר די

רבים הם הנחנים מפנית יקרת זו בעמדם מן הצד
כשהנחלת מוסדותינו מוסרים נפשם למענם עד לישך

נפשם נפש זרעם שבעים מפעילות הקודש השוקקים חי
מנחלי השפע הנשפכים לרוב להחיות נפש כל חי

רביח"ק אמנם מרפא בעצרתו את נפשנו הביאב
אך גם הוא מאתעירותא דלתא שלנו את כוחו שואב

עולה על הכל כוחו הנשגב להפך את האדם לאיש
כשר

אך אני בלעדיכם - אמר - גם כן בלתי אפשר
ברוח ובעזות דקדושה את הושינו נחלין ומתנינו נשנס

צייט מיך נישט

הרהורים מאת

של המכינה לישיבה קטנה, בישיבה קטנה, בישיבה גדולה, ועד היום אנו זוכים לשמוע כסדר מהמשפיעים החשובים, וגם לרבות בשיחות חברים.

מה שכן מתנוצץ לי כעת זה דווקא השיחה הזאת של "נישט געטריי".

דואגים לנו כאן לכל סעיף קטן.

זה מה שר' נתן לימד אותנו ביומו האחרון, לא מוותרים על סעיף קטן.

ופה דאגו לנו שכולם יוכלו באופן הכי קל ונגיש לקיים מדי יום את תקנתו של הרב'ה ללמוד שני סעיפים של שולחן ערוך, אירגנו לנו כאן בצורה מעוררת השראה את האופן הקרוב ביותר שנוכל לעשות זאת מדי יום בלי לוותר. הדפיסו לנו חוברת מעוצבת נוחה, במהדורת כיס, מתאימה לנשיאה לכל מקום, עם פירוש לכל מילה, והכל ב-ח-י-נ-ם. נשאר לנו רק לפתוח וללמוד. איפה שאנחנו בכל יום, אין תירוצים, זה לא שו"ע הגדולים...

אז זה רק פרט כאן מהמכלול הכולל הכל בכל

ר' נתן אמר "זייט מיר נישט געטריי"!

אתם מסתמא זוכרים שזה היה ביום האחרון לימי חיותו של ר' נתן בעולם הזה.

ר' נתן ביקש אז שיגישו לו את השו"ע הגדול (עם כל המפרשים), כי היה לו צוואה מרביה"ק שלא לעבור יום אחד בלי שיעור בלימוד שו"ע. אמרו לו תלמידיו: למה תטרח לאחוז כך גדול, הרי אתה יכול ללמוד עם השולחן הקטן שמכיל את השו"ע ובאר היטב בלבד?

ומה ענה להם ר' נתן?

"זייט מיר נישט אזוי געטריי"!

...

אז דווקא בגלל זה מתעוררים בקרבי רגשי הכרת הטוב לראשי הקהילה, כמה הם דואגים לנו, הרי פה זו החממה שלנו, כמה אבא שלי קיבל פה? וכמה סבא שלי קיבל פה? וישתבח שמו, גם הצאצאים שלי כבר הספיקו לקבל פה הרבה מאד, ואל תטשנו ה' לנצח.

עוטפים אותנו פה במסגרות מחממות כל כך, מסגרות רוחניות וגשמיות, אני לא צריך לספר לכם כעת על הגשמיות (המענקים השבועיים, לאומן, לחגים לשמחות וכו' וכו'), וברור שאני לא צריך לספר על הרוחניות, כמה שיחות של הרב'ה ספגנו כשהיינו קטנים באירגוני הנוער, בחבורות

המבואות המוליכות לבית הכנסת זועקות "געטריי", אבל אני דווקא רוצה לזעוק "נישט געטריי"...

ואל תחשדוני שקמצן אנוכי וחס על ארנקי שחלילה יתרוקן ותכולתו תעבור לקופת הקהילה, כי האמת שהוא ריק בלאו הכי. אבל דווקא לקופת הקהילה אני רוצה לתת אפילו את מה שאין לי. זה בהחלט מגיע להם!

ולמה אני רוצה לזעוק "נישט געטריי"?

אה, זו דווקא אחת מן הסיבות שאני כל כך רוצה לתת לקופת הקהילה.

כבר אסביר לכם.

...

אתם בוודאי יודעים שבברסלב אסור להכניס דברים חדשים, רק מה שקיבלנו מהרב'ה ור' נתן. נכון?

אז ניסיתי לשחזר מתי שמענו בברסלב את המושג "געטריי"?

פתאום נזכרתי שדווקא לא.

אלויו אעלריי...

מזאמרכי הקהילה

ענק. בזכות הכסף הזה מסיימים כעת מאות אברכים ובחורים את כל המשנה ברורה, ולא רק זאת?! הם נבחנו על זה, וגם נסעו לאומן בזכות זה.

אתה מבין מה הם עשו עם הכסף?!

...

רבותי!

זה לא סוד, שכמעט ומתקיים בנו הפסוק "כי אם תם הכסף".

אנחנו נדרשים כעת להביע את הכרת הטוב שלנו למען שלוחיו של הרב'ה, למען צוואתו של הרב'ה, למען מפעליו של הרב'ה, פארן רעביץ אליין!

ואני בטוח שגם אתם כמוני מוכנים ומזומנים לחתום על הוראת הקבע, ומלאים ברצון ולא חוסכים כל טירחא וממון, וגם מבקשים מהמנהלים: אל תקציבו לנו סכום מינימום קטן מידי, זייט אונו נישט אזוי געטריי...

לפתע, עובר לידי אחד מנכבדי קהילתנו, שזה לו עשרות בשנים שזוכה להרביץ תורה ויראת שמים בחבורות הבחורים (כנראה שלא יבין למה צריך לפרסם את שמו, ואכבד את רצונו), ובהתרגשות אני אומר לו כמה מילים נרגשות:

גיב א קוק, הונדערטער פון אונזערע לייט ענדיגן דעם גאנצן שולחן ערוך אורח חיים מיטן משנה ברורה?!

וכי מילתא זותרתא היא?!

ואני מבחין היטב שגם הוא מתלהב ועל פניו ניכרים אותות של התרגשות.

יצאנו החוצה בצוותא, מהרהרים ושחים זה לזה את רגשי ההודאה המקננים בקרבנו להלל ולשבח את השי"ת שהגיענו עד הלום.

ואז הוא אומר לי:

חשבת כמה עלינו להודות לשלוחים היקרים של הקב"ה, הלוא המה מנהלי מוסדותנו הקדושים?!

והוא מוסיף לי מילים מרטיטות:

יש כאלו שמרננים מה הם עושים עם הכספים שהם אוספים במשך השנים עבור המוסדות. אתה רואה מה הם זכו לעשות עם הכסף? הם הקימו כאן מפעל של תורה

מכל כל.

אפילו בתחום הזה של לימוד ההלכה לא סיימתי.

מה עם מבצר הכוללים "אש דת למו", שהנני זוכה ללמוד בו מדי יום כמה שעות, ולהתקדם במסלולי ההוראה?

ומה עם "מפעל הלכות בכל יום"?

...

בטח תשמחו לשמוע סיפור קטן.

זה היה ממש לאחרונה, לפני כחצי שנה, בליל שבת קודש פרשת תרומה. זוכרים?

התכנסנו אז כל קהילה לסעוד את סעודת ליל השבת כאחד, שמענו דיבורי קודש, שרנו ביחד והתעלינו טפח מעל הקרקע, ברוך ה'.

כשאני פונה החוצה צדות עיניי את מודעות הענק המבשרות על הסיום הראשון של כל ספר המשנה ברורה שנלמד במסגרת "מפעל הלכות בכל יום".

השנותפים

רמזי

ההתקרבות

רבינו הקדוש לימד אותנו לקחת מכל דבר רמזי התקרבות לה' ולקחת מכל מאורע סיבה להתחזקות ביתר שאת. וכך גם המציאות החדשה שלא היתה עד כה, אשר השי"ת הזמין עבורנו, שהציבור נדרש להטות שכם לקיום המוסדות.

אף שמצד אחד הרי מצוקה נוראה זו בה שרויים המוסדות מצערת עד דכדוכה של נפש, אבל מצד שני עלינו לראות במציאות זו צד חיזוק והתקרבות נפלאה, עד שניתן לומר במדת מה שמציאות זו כמוה כהתייסדות מחודשת לקהילתנו.

אנו מאמינים בלב שלם שענינו של רבינו הקדוש לא נבנה עם כשרונות גשמיים, לא על ידי גובים מוצלחים ולא על ידי משולחים מוכשרים, אלא על ידי רצונות דקדושה, וכשיחתו הנפלאה של מוהרנ"ת כאשר בנה ביגיעה עצומה את הקלויז באומאן: "עלינו לשאול את עצמנו, האם בניית הקלויז היתה מכספם של העשירים או מרצונותיהם של העניים, מן היושר לומר מרצונותיהם של העניים, הם שבנו את הקלויז".

אלו דברים בוערים כאש שצריכים לעמוד נגד עינינו תמיד, את ענינו של רבינו הקדוש לא בונים בעשירות גשמית, אלא עם רצונות! וכל אחד יודע בנפשו שכאשר מתרגלים לשובע כזה שבא בלי שום צער הרי גם אין שום רצונות.

רבינו הקדוש הרי לימד אותנו (בלקו"מ ח"א 10) שהכלי לקבלת שפע רוחני תלוי ברצונות וחשק, ו'החשק הוא כפי המניעה', וכאשר צריך לקבל דבר גדול מאד ביהדותו השי"ת מזמין לו מניעה גדולה יותר כדי שהחשק יגדל גם הוא יותר, כך שהמניעה והצער העצום הזה שהשי"ת הזמין לנו במצוקות המוסדות יש בה גם כן קריאה של חיבה, השי"ת כביכול קורא אלינו: "אם הפצי חיים אתם, אם אתם רוצים להקים מקום אשר באמת יהיה מעוז ומגדל לחנך בו את צאצאיכם ולבנות שם את דור העתיד, צריך והכרחי שיהיה ציבור אשר יבער בקרבם הרצון להצלחת המקום, שירצו זאת בגוף בנפש ובממון ושזה יעסיק אותם מאד, ורק אז תוכלו לקבל את המתנה הנשגבה והעצומה הזאת!"

זה נכון שבמגבית צריך לעורר את הציבור לתרום כסף, אבל זה לא מספיק, הנקודה העיקרית היא להבין את רמזי השי"ת במצב זה, שעלינו להבעיר בלבנו אש קודש של רצונות וחשק, שאנו רוצים מקום קדוש זה, ושנעלה על לבנו שזוקקים אנו אליו כאוויר לנשימה, אנו רוצים בכל לב שקהילתנו הקדושה שגדלה והצליחה וגם עשתה פרי עד היום, תוסיף לפרוח ולשגשג ביתר שאת, זוהי פינת יקרת שמחוייבת ומוכרחת להאיר בעולם כדי לבנות ולהמציא כלים נפלאים להקב"ה כרצונו של רבינו הקדוש.

הקב"ה הכריח אותנו עתה במצב זה על ידי מצוקת הממון להתחבר לרצונות להצלחת מקום

קדוש זה, שלא נהיה מנותקים ונשב בביתנו עסוקים בסובב אותנו, אלא שנרצה ונחפוץ את מקור חיותינו ונדאג דאגתנו, זהו רמז להתקרבות, שככל שנרבה לרצות מקום קדוש זה כן נזכה לקבל את כל הטובה שהשי"ת רוצה להצמיח כאן.

ידוע מה שחכמי המוסר אומרים שדוקא נתינה היא המולידה אהבה, 'מקבל' אינו מוליד כל כך אהבה לנותן, אבא אוהב את בנו פי כמה יותר מאשר הבנים את אביהם, כי נתינה היא המולידה קשר וחשק ורצון ואהבה אל זה שנתנו לו, הקב"ה ריחם עלינו שתהיה לנו הזכות, לבנות ולייסד את המקום הקדוש הזה אשר יזקף לזכותנו לדורי דורות, והביא אותנו למצב שכולנו נהיה 'נותנים' שעל ידי זה נאהב את המקום ויהיו לנו חשק ורצונות אליו, ובכך הוא רומז וצוהק אלינו כביכול: "טייערע ליבע קינדער! אני רוצה לבנות לכם כאן מוסד קדוש מאד, שיהא מוסיף והולך אלף פעמים ככה ממה שהיה עד עכשיו, ולכן הזמנתי עבורכם קשיים כאלו, אנא מכם, בקשו ודרשו את הצלחת המקום הקדוש הזה, טירחו עבורו והשקיעו בו לב ונפש ואז תזכו לכך.

שותפות

נאמנה

דבר נוסף עלינו להבין ולהכניס בלבנו היטב: אין כאן מגבית צדקה! הצבור לא נדרש לתרום מכספו עבור נצרך כלשהוא, זוהי שותפות

מה שיוכל, כולם שותפים גדולים בבנין אחד, לא דורשים מאף אחד מאתנו נדבות אלא את חלקו שלו בבנין של עצמו!

יש לנו את הזכות להתקשר ולהתדבק בדבר קדוש כזה, אשר הוא בסך הכל עבורנו, אנו הולכים לבנות ולהקים את הבית הנצחי שלנו, צריכים להבעיר את הרצון הזה בלבנו עד שתהא כל הקהילה כולה כמדורת אש ברצון בוער וחי זה, לרצות לבנות את בית חיינו בלי שום התנדבויות! רק במלוא החיות והקאץ והשמחה, ואז כל הנתינות לא מכבידות אלא מסבות עונג וגם שמחה.

אחד מאתנו, זהו ביתנו הפרטי! כל אחד יכול להעיד על ההתעוררות ועל ההתעלות שהוא חש בתפילה בבתי המדרשות דקהילתנו, על השמירה הנפלאה בחבורות הבחורים וצעירי הצאן, על התיבת נח העצומה הזאת שהיא מאור חיינו, וכאשר באים לישא עול יחד לא מבקשים מאתנו להתנדב, לא מבקשים לתרום, אלא כולנו יחד כאיש אחד בלב מרימים את ביתנו שלנו ומשקיעים במה שיביא להצלחתנו הנצחית בעו"ה.

הבה נבעיר בלבנו את ההבנה הפשוטה הזאת, לעורר רצונות וחשק להצלחת מעוז חיינו, בכל לב ניחל ונרצה שהמקום הזה - בו אנו ובנינו וצאצאינו רוצים לגדול יעמוד בעוז ותעצומות, זה הרי מהמקומות המיוחדים כל כך בהתנזרות מרוח הרחוב, מקום קדוש אשר לו חומת אש סביב ויושביו חוסים בצלו בעדינות ואצילות דקדושה מופלאה, באהבת חברים עצומה, ובאש קודש של עבודת ה' וקרבת אלוקים. ומתוך הבנה זו ניגש לגעטר ישאפט הזאת שאנו מעוררים עתה כולנו יחד, **נבין בכל לב, שאין אנו מחלקים צדקות לנצרך כלשהוא ששמו 'קרן אור', אין אנו תורמים לו תרומה, אלא אנו בונים יחד את הבית הנצחי שלנו עבור עצמנו.**

כל אחד מאתנו בונה את הכוללים ואת החבורות, את מפעלי החסד ואת הישיבה, כולנו שותפים מלאים לכך ונושאים בעול, זה במעש וזה בממון, זה בגוף וזה בנפש, כל אחד בתחמומו הוא, בכל

לבניית הבית שלהם עצמם! כאשר אדם תורם לצדקה יכולה להתפס בלבו מרירות שכבר נתן מספיק למוסד פלוני ופלוני ולמה פושטים את עורו השכם והערב בבקשות חדשות, אבל כאשר הנתינה היא עבור הצלחת עצמו ובנין עתידו אין מקום למרירות, אדרבה כל אחד שש ושמח כאשר הוא מוסיף ומשלם כדי להרחיב את ביתו ואת הנאתו.

מי שקונה דירה חדשה אף עושה 'חנוכת הבית' ברוב פאר והדר, הוא לא יושב שם ומתאונן על ה'נזק' וההוצאה שהיתה לו בקניית הדירה, הוא מבין שקנה לעצמו ולא תרם תרומת צדקה לבניו, או מי שמוציא הוצאות כבדות על נסיעתו לנופש או כדי לקנות רהיט או מכשיר חדש לביתו לא זקוק לתנחומים על ההפסד שקרה לו, אדרבה, הוא משבח ומפאר לפני כל סובביו את ההנאה שזכה לה ואת החוויה הנפלאה אותה חווה.

וזהו ההבנה הפשוטה אותה אנו צריכים להבין, לא המוסדות מתרימים עבור מטרת צדקה מסויימת, אלא כולנו יחד מרימים את בנין המקום הקדוש והנשגב הזה עבורנו ועבור צאצאינו, כל עוד קבלנו הכל לתוך הפה בלא לישא בעול, כמעט נשכח מלבנו שבסך הכל זה המקום שלנו שנועד להצלחת נפשנו, ועתה כאשר השי"ת סיבב שנצטרך לישא בעול הרי זוהי ההזדמנות לפקוח עיניים ולהתבונן שזכינו שתהא לנו פינת יקרת, זהו המקום של כל

שכירת

האכזריות

רבינו הק' מביא בלקו"מ (ח"ב ד') שכשאדם רוצה ליכנס לאיזה חלק בעבודת השם, הרי כל התחלה קשה עד מאד, וצריך לעשות פתח כדי להיכנס שם, איך עושים הפתח?! על ידי פתוח תפתח! על ידי הצדקה פותחין פתח, ואם עדיין הפתח צר נותנים יותר צדקה, פתח תפתח אפילו מאה פעמים, וכך הוא הדרך לפתוח בכל פעם שערי הקדושה ולהתחיל כל התחלה בעבודת השם שמרגישים בו קושי, שהעצה לכך היא הצדקה.

אבל רבינו הק' מוסיף שם שעיקר מעלת הצדקה היא, כשהנתינה באה על ידי שכירת האכזריות, צדקה שבאה באופן טבעי אינה מסוגלת כל כך

כמו זו השוברת אכזריות. מה הכוונה שבירת אכזריות?! בפשטות, שאם ברצונך לתרום סכום קטן תתגבר לתת יותר ממה שהיה ברצונך הטבעי לתת! <<<

אולם יש בזה גם נקודה נוספת רש"י אומר באיוב (יט-יג) שאכזר הוא מלשון אך זר, רק זרות! הוא מתנכר לאחיו, אחד בא וזועק לזולתו שהינו זקוק לעזרתו, והלה עושה עצמו כזר ולא שם על לב, באמרו לעצמו 'זכי מהיכן אני מכירו, שיתמודד בעצמו, שילך לקהילה שלו שיעזרו לו', זוהי מהותה של אכזריות.

יכול אדם להסתובב גם בקהילה ויש לו את הנסיון 'לשבר אכזריות', בקהילתו קיימת מצוקה, המוסדות שלו טובעים, והוא לובש שריון של זרות, עושה את עצמו כזר כאילו אין זה נוגע לו כלל, ורבינו הקדוש אומר, שזוהי

בדיוק עבודת הצדקה, לשבור את הזרות הזאת, להכריז בלב: זה שלי! הקהילה היא שלי! פתוח תפתח לאחיך, תעורר אחווה, כך צריך לכל עניי שבישראל באשר הוא, כל שכן כאן שזוהי האמת הפשוטה, שהכל באמת שלך, מדוע אתה מתנכר?! שבר את האכזריות, תעורר את פנימיות האהבה למקום קדוש זה שכולו שלך, זוהי נתינה לרבי שלך! התקווה שלך!!

וכאשר עושים צדקה באופן זה הרי כל השערים נפתחים, זה משפיע קדושה נפלאה ומשבר את הטבע ומביא אמונה והמתקת הדינים באופן נפלא כפי שרביה"ק מבאר שם.

יעורנו השם, שהתייסדות מחודשת זו - בה אנו נעשים שותפים לרבינו הקדוש, ושותפים למקום קדוש - תשא פירות נפלאים, שנבין כולנו יחד לאיזה זכייה ומאור פנים זכינו כאן,

חו"ל הרי אומרים כד רחים קוב"ה לבר נש שלח ליה דורונא מסכנא, כאשר הקב"ה אוהב לאחד הרי הוא שולח לו עני במתנה, רבינו הקדוש שלח לנו את עצמו כמתנה, הארת פנים כזו מהשי"ת, הבה ניקח מקח נפלא זה לעצמנו ונקנה עצמנו בקנין נצחי זה!

אשרינו שזכינו עד עתה, ויעורנו ה' גם להלאה שיקויים בנו ברכת משה רבינו לבוני המשכן, 'ויהי נועם ה'א ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו' - שתשרה שכונה במעשה ידינו, שנזכה לכוונן ולבנות פינת יקרת זו ביתר שאת וביתר עז, ותהא זו התחלה לשותפות בכל הפעולות קדושות בממון ובמעש, ויהי ה' עמנו שנזכה באמת לחנך כאן דורות קדושים, לנחת רוח להשי"ת ולפאר ולכבוד לרבינו הקדוש, ובקרוב נזכה בעז"ה שמקום זה יהא האכסניה הראשונה למשיח צדקנו בבואו בב"א.

Handwritten notes in Hebrew on a piece of parchment paper, including a feather quill on the left side. The text is written in cursive and appears to be a list or a set of instructions related to the event or the religious discourse above.

קריאת קודש מזקני וחשובי אנ"ש למען מוסדותינו הקי

בס"ד

להקהל ולעמוד על נפשנו

בעזה"ת ז' לחודש הרחמים אלול תשפ"ג

לאחינו היקרים אשר בני איש אחד אנחנו, אשרינו מה טוב חלקינו שכולנו זכינו להתקרב להאי צדיק עליון, רביה"ק מוהר"ן זי"ע וכל שאיפת חיינו היא ללכת בדרכו על כל אשר יאמר כי הוא זה. ובכן פונים אנו בקריאה של חיבה, בקריאה לבבית, בדברי חן ותחנונים, לאנשי שלומינו היקרים הנמנים על קהילתנו הקדושה "קהילת חסידי ברסלב קרן אור" בפעיה"ק תוכב"א ובשאר ערי ארדה"ק אשר קרני אורה פרוסות על פני תבל. וכן לכל מי שדבר רבינו יקר וקדוש בעיניו. יהי ה' עמם לעולם.

קהילתנו הקי "קרן אור" יסודה וקיומה זה עשרות בשנים על עבודת השי"ת תמימה וקיום עצות רביה"ק בצוותא אבר-כים ובחורים וצעירי הצאן, יחד עם לימוד התורה"ק בהתמדה בהדרכה על כל צעד ושעל ממיסד הקהילה ומוסדותיה הקדושים, מורינו הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א –

והדבר מובן מאליז כי כל אלו עולים בהון עתק שקשה לעמוד בו, ולאחרונה נקלע המוסדות לגרעון כבד ה' ירחם שלא יורגש חלישות בתורה ובפעולות המוסדות.

ובכן יום ראשון טו"ב אלול דהאי שתא הבעל"ט הוא היום אשר נקבע להקהל ולעמוד על נפשנו – להיות מהעושים והמעשים בעזר וסיוע למוסדות בתמיכה כספית כפי אשר יושת – להחזקת מוסדות חיינו קרן אור!

וכל אחד ואחד מאתנו יטול חלק להמשיך את האור הגדול הזה, אורה של תורה, אורה של תפילה, אורה של עבודת השי"ת, אורה של קדושה וטהרה – עד שנוכה במהרה לאור חדש על ציון תאיר ונוכה כולנו במהרה לאורו אכי"ר.

הכו"ח כאיש אחד בלב אחד למען קרן האור להקים חיילים לעבודתו ית"ש עדי בא ינון במהרה בקרוב.

שמואל משה קרעמער	שמעון שפירא	
יהודה אייזנבאך	מרדכי דוב הורביץ	יעקב מאיר ברבר
היים בנימין וורטהוימר	יוסף חשין	אפרים חשין
אברהם חיים כהן	שמואל ברוך פילמר	שאול סרוטטה
נהמן יאב פראנק	אברהם שמואל קורנבליט	בעלאל ברוך פרידמן
אברהם יעקב ראטה	נחום דוב שפירא	

הזמנת כבוד

סדר היום

פתחת שערים וקבלת פנים

בשעה 7.00

תפילת מעריב

בשעה 7.30

יו"ד המעמד

הרה"ח ר' מרדכי שלום דוונפלד שליט"א

מיד זענען געטריי

הרה"ח ר' שאול סירוטה שליט"א

על עתיד קהילתנו

אחד מגדולי עסקני ירושלים שליט"א

דבר ההנהלה

הרה"ח ר' יואל צבי ראטנבערג שליט"א

הנני חובת השעה

הרה"ח ר' יצחק קירשנבוים שליט"א

אזמרה

בעלי מנגנים

ינעימו בקול לכבוד המעמד

ברכת המזון

בשעה 11.00

נאמנים להחזקת קהילתנו
געטריי פארן רעבין
 אגודת ישראל
 יעקב מאיר שיכטער שליט"א

**מאכן אייערע
 ווייבער חסידות**

הנשים ישתתפו במעמד בשידור חי

ב'קו נשות' 072-332-3299

שלוחה 7